

Sateenkaariliput eivät peitä kansanmurhaa

Vuoden 2023 loppuun asti nostin sateenkaarilipun – queer-ylpeyden ja solidaarisuuden symbolin – Twitter/X-profiiliini, mutta kun aloin puhua julkisesti Gazan ja palestiinalaisten puolesta, symboli käännettiin minua vastaan. Faktaan ja järkeen perustuvan keskustelun sijaan postaukseni saivat henkilöön käyviä hyökkäyksiä, joiden tarkoitus oli vaientaa ja mustamaalata. Jotkut verhottiin huoleksi: „Tiedätkö, mitä Gazassa tehdään homoille.” Toiset olivat suoria ja julmia, kuten meemit „Queers for Palestine on kuin kanat KFC:lle” tai kulunut klisee, että minut „heitetään katolta”, jos olisin siellä. Kokemus oli yhteinen – ja vahvistettu – monille muille.

Tämä narratiivi ei ole vain pelkistävä; se on poliittisesti manipuloiva, historiallisesti epärehellinen ja tosiasioihin nähden virheellinen. Usein toistettu väite, että queer-ihmiset teloitetaan Gazassa heittämällä heidät katolta, **ei perustu yhteenkään vahvistettuun tapaukseen**, joka koskisi palestiinalaisia tai Gazan hallintoa. Se juontuu **ISIS:n propagandavideoista** – ei Hamasista, saati laajemmasta palestiinalaisväestöstä. **Ei ole uskottavaa näyttöä**, että queer-ihmisten julkisia teloituksia olisi tapahtunut kriitikoiden ehdottamalla tavalla.

Olemme todistamassa oppikirjaesimerkkiä **pinkwashingista**: LGBTQ+-oikeuksien välineellistämistä oikeudenmukaisuustistelun ohjaamiseksi harhaan tai mitätöimiseksi. Se on retorinen temppu, joka käskee queer-ihmisiä valitsemaan – joko queer-oikeudet **tai** palestiinalaisten vapautus, mutta ei molempia.

Homoseksuaalisuus ja islam: Aseistetun narratiivin tuolla puolen

Suurin osa queer-ihmisten retorisesta hyökkäyksestä, jotka tukevat Palestiinaa, nojaa laajoihin yleistyksiin islamista ja sen oletetusta poikkeuksellisesta vihamielisyydestä LGBTQ+-ihmisiä kohtaan. Viesti on, että queer-identiteetti ja islamilainen usko ovat luonnostaan yhteensopimattomia ja että solidaarisuus muslimienemmistöisen väestön kanssa on naiivia tai jopa itseään tuhoavaa LGBTQ+-henkilöille.

Tämä kehystys ei ole vain islamofobista; se on myös historiallisesti ja teologisesti kestämaton. Perinteinen islamilainen oikeusoppi, kuten monet uskonnolliset oikeusjärjestelmät, paheksuu samaa sukupuolta olevien tekoja. Koraani viittaa **Luut'in (Lootin) kansaan**, jota usein siteerataan tuomitsemaan miesten välistä seksuaalista käyttäytymistä. Silti nämä jakeet ovat paljon monitulkintaisempia kuin esitetään. Ne keskittyvät **vieraanvaraisuuden puutteeseen, pakottamiseen ja turmeltumiseen**, eivät konsensuaaliseen rakkauteen tai seksuaaliseen identiteettiin. Toisin kuin Heprealaisen

Raamatun 3. Moos. 20:13 – „Jos mies makaa miehen kanssa niin kuin naisen kanssa, he molemmat ovat tehneet kauhistuksen; heidät on varmasti surmattava” – Koraani **ei määrää rangaistusta** samaa sukupuolta olevasta läheisyydestä.

Hadithit (profeetta Muhammadille, rauha hänelle, liitetyt lausunnot), jotka muovaavat suurta osaa islamilaisesta laista, sisältävät vaihtelevia ja usein kiistanalaisia viittauksia samaa sukupuolta olevaan käyttäytymiseen. Tärkeää: **ei ole tietoja profeetan elinaikana** kenestäkään, jota olisi rangaistu homoudesta. Islamilainen etiikka korosti perinteisesti **yksityisyyttä, hienotunteisuutta ja katumusta**, ei valvontaa tai julkista häpäisyä.

Itse asiassa islamilaisella sivilisaatiolla on rikas ja monimutkainen historia sukupuolen ja seksuaalisuuden suhteen. Klassinen arabialainen runous vilisee homoeroottisia kuvia. Sufi-mystiikka, jumalallisen rakkauden metaforoineen, usein ylittää jäykät sukupuolirajat. Tutkijat kuten **Scott Siraj al-Haqq Kugle** ja **Amina Wadud** ovat tarjonneet edistyksellisiä uudelleentulkintoja Luut'in tarinasta väittäen, että se tuomitsee pakotetun seksuaalisen väkivallan, ei konsensuaalista samaa sukupuolta olevaa rakkautta.

Tämä tulkintojen moninaisuus elää, ei ole vain teoreettista. Queer-muslimit ovat olemassa, järjestäytyvät, vastustavat ja kukoistavat. Islamin välineellistäminen pro-palestiinalaisten queer-ihmisten mustamaalaamiseksi ei vain pyyhi näitä ääniä; se redusoi koko uskontoperinteen kulttuurisodan nuijaksi.

Kolonialismin juuret kriminalisoinnissa: Tuodun homofobian aikajana

Ajatus, että institutionalisoitu homofobia olisi arabialaisten tai islamilaisten yhteiskuntien sisäsyntyinen piirre, romahtaa tarkastelussa. Historiallinen aineisto osoittaa, että **esimodernit islamilaiset oikeusjärjestelmät eivät kriminalisoineet homoseksuaalisuutta samalla tavalla kuin Eurooppa**. Sen sijaan anti-LGBTQ+-lakien kodifiointi arabimaailmassa voidaan jäljittää **eurooppalaiseen kolonialismiin**, ei Koraaniin.

Vuosisatojen ajan islamilaista hallintoa – umayyadeista osmanneihin – ei ollut yhtenäistä rikoslakia, joka kieltäisi samaa sukupuolta olevan läheisyyden. Yhteiskunnalliset asenteet saattoivat olla konservatiivisia, ja uskonoppineet keskustelivat eri käyttäytymisten moraalista, mutta näiden yhteiskuntien oikeusjärjestelmät **harvoin priorisoivat yksityisen seksuaalikäyttäytymisen valvontaa**, varsinkaan kun se ei uhannut julkista järjestystä. Lisäksi arabialais-islamilaisten maailman rikkaat kirjalliset ja taiteelliset perinteet – täynnä homoeroottista runoutta, intiimejä miesten ystävyysuhteita ja samaa sukupuolta olevan halun kuvauksia – paljastavat kulttuurisen tilan, joka oli monimutkainen ja joskus ristiriitainen, mutta **ei muotoutunut queer-ihmisten oikeudellisesta vainosta** kuten Euroopassa.

Vertailun vuoksi **kristillisessä Euroopassa** homoseksuaaliset teot kriminalisoitiin aggressiivisesti, usein kuolemanrangaistuksen uhallä. Keskiaikaiset ja varhaismodernit oikeusjärjestelmät – inkvisitiosta brittiläiseen common law'hun – määräisivät kauhistuttavia

rangaistuksia „sodomia”sta, mukaan lukien polttaminen, hirttäminen ja silpominen. Joillain alueilla, kuten Habsburgien hallitsemilla Tonavan alueilla, historialliset lähteet kuvaavat homoseksuaalisuudesta epäiltyjen tuomittavan **vetämään laivoja ylävirtaan** – teloitus uupumuksella ja altistuksella. Nämä rangaistukset eivät olleet marginaalisia, vaan **institutionalisoituja**, kirkon ja valtion yhtä lailla hyväksymiä.

Kun eurooppalaiset valtat kolonisoivat arabimaailman, ne veivät nämä lakikokoelmat mukanaan. Palestiina on erinomainen esimerkki:

Ajanjakso	Homoseksuaalisuuden oikeudellinen asema Palestiinassa
Ennen 1917	Ei kriminalisoitu osmanilaisen lain alla
1929	Britannian mandaatti asettaa pykälän 152 (anti-sodomia)
1951	Dekriminalisoitu Länsirannalla Jordanian rikoslain alla
1967– nykyisin	Gaza pitää brittiläisen ajan koodin; ei tunnettuja syytteitä vuodesta 1994 (HRW)

Tämä historiallinen kaari on ratkaiseva: **queer-ihmisten oikeudellinen vaino Palestiinassa alkoi brittihallinnon alla**, ei islamilaisen hallinnon. Tänään Gaza pitää teknisesti kiinni siirtomaa-ajan laista, mutta **sillä ei ole ollut syytteitä vuosikymmeniin**. Samaan aikaan **Israelin valtio**, jota usein ylistetään queer-turvasatamana, **on evännyt turvapaikan yli 99 %:lta queer-palestiinalaisilta hakijoilta**. Kontrasti paljastaa „Brand Israelin” tyhjyyden – narratiivin, joka käyttää LGBTQ+-oikeuksia **peittääkseen miehityksen ja apartheidiin**.

Tämän historian ymmärtäminen merkitsee. Se haastaa yksinkertaisen narratiivin, joka asettaa sivilisaatiokuilun queer-ystävällisen Länsi- ja homofobisen Itämaailman välille. Se myös vahvistaa arabien ja muslimien queer-ihmisten toimijuutta, jotka eivät ole kulttuurinsa uhreja, vaan **sekä kotimaisen sorron että tuodun siirtomaaväkivallan selviytyjiä**.

Alan Turing: Läntinen peili

Ymmärtääksemme täysin queer-olemassaolon kriminalisoinnin julmuuden ja absurдитеetin meidän tarvitsee vain kääntyä yhden 1900-luvun traagisimman ja paljastavimman tarinan puoleen: **Alan Turingin**. Nykyään Turingin nimi tunnetaan laajasti **Turingin testin** ansiosta, tekoälyn peruskäsitteen ja modernien CAPTCHA-järjestelmien perustan. Mutta hänen todellinen perintönsä ulottuu paljon syvemmälle – hän oli loistava matemaatikko ja kryptoanalyytikko, joka **suunnitteli koneen, joka murti saksalaisen Enigma-koodin**, ratkaiseva panos liittoutuneiden voittoon toisessa maailmansodassa.

Turingin työ **Bletchley Parkissa** pysyi salaisena vuosia, mutta nyt tiedetään, että hän **lyhensi sotaa jopa kahdella vuodella**, pelastaen miljoonia elämiä. Missään oikeudenmukaisessa yhteiskunnassa häntä olisi juhlittu kansallissankarina, kunnioitettu elinaikanaan ja muistettu kiitollisuudella ja kunnioituksella. Mutta Alan Turing oli homo. Ja 1950-luvun Britanniassa **se oli rikos**. Kuten monet aikansa homomiehet, Turing joutui elämään kaksoiselämää – livahtamaan ulos kotoaan tapaamaan kumppaneitaan salaa.

Kun Turing ilmoitti murrosta kodissaan epäillen tuoreimman kumppaninsa Arnold Murrayn osallisuutta, hän lopulta paljasti suhteensa poliisin kuulustelussa. Rutiinitutkinnasta varastetuista tavaroista tuli nopeasti syyte **„räikeästä siveettömyydestä“** – sama syyte, joka tuhosi Oscar Wilden. Pääetsivä, nähdessään tapauksen karanneen käsistä, pyysi myöhemmin Turingilta anteeksi, harmitellen, että hänen yhteistyönsä oli laukaissut pysäyttämättömän oikeuskoneiston.

Huolimatta sotapalveluksestaan ja tieteellisestä neroudestaan Turing joutui oikeuteen ja tuomittiin. Tuomioistuin tarjosi valinnan: vankila tai kemiallinen kastraatio. Hän valitsi jälkimmäisen – oletetun „hoidon“, joka sisälsi synteettistä estrogeenia kumppanuuden hillitsemiseksi. Sivuvaikutukset olivat kauhistuttavia. Turing kärsi **gynekomastiasta (rintojen kehittymisestä), masennuksesta ja henkisestä rappeutumisesta**. Kerran elävä mieli, joka auttoi pelastamaan Euroopan fasismilta, tuhottiin nyt valtion hyväksymällä julmuudella. Vuonna 1954, vain 41-vuotiaana, **Turing riisti henkensä** puremalla syanidilla kyllästettyyn omena.

Vuosikymmeniä myöhemmin julkisen kohun ja hitaan kansallisen tilinteon jälkeen Turing sai postuumisti kuninkaallisen armahduksen. Mutta historiaa ei voi kumota. Mies, joka antoi kaiken maalle, joka maksoi hänelle häpeällä ja rangaistuksella, menetettiin – ei sodassa, vaan lakeja, jotka väittivät suojelevansa yhteiskuntaa. Turingin tarina ei ole vain tragedia – se on syyte. LGBTQ+-elämien kriminalisointi ei koskaan ollut suojelusta. Se oli aina **kontrollista, pelosta ja halun valvonnasta**. Ja kun läntiset äänet tänään tuomitsevat muita kulttuureja homofobiasta, ne tekevät sen **valikoidulla muistilla**. Turingin tappaneet lait syntyivät Lontoossa, eivät Mekassa, ja hänen kuolemansa on juhlallinen torjunta läntisen moraalisen ylemmyyden myytille.

Sukupuoliväkivalta ja sivistyneen patriarkan myytti

Kun läntiset kommentaattorit kehystävät arabialaisia ja muslimiyhteiskuntia ainutlaatuisen „barbaarisiksi“ tai „takapajuisiksi“ ihmisoikeuskysymyksissä, he harvoin puhuvat historiallisesta rehellisyydestä. Tämä ei ole vain harhaanjohtavaa – se on projisointia. Samat yhteiskunnat, jotka väittävät moraalista ylemmyyttä tänään, ylläpitivät järkyttävän äskettäin syvästi väkivaltaisia ja patriarkaalisia normeja omissa oikeusjärjestelmissään – usein valtion voimalla tukenaan.

Otetaan esimerkiksi **kotiväkivalta ja aviollinen raiskaus**. Arabialaisissa ja muslimiyhteiskunnissa oli aina patriarkaalisia rakenteita – kuten kaikissa kulttuureissa – mutta ajatus, että miehellä oli rajoittamaton oikeus lyödä tai seksuaalisesti loukata vaimoaan, oli **sosiaalisesti mahdotonta hyväksyä**, vaikka ei aina kriminalisoitu. Kun mies ylitti nämä rajat – löi vaimoaan, vahingoitti lapsiaan tai käyttäytyi väkivaltaisesti – hänen käytöksensä kohtasi usein **yhteisön puuttumisen**. Vanhimmat, perheenjäsenet tai vertaiset kohtasivat hänet, ja jos hän jatkoi, vaimo ja lapset saattoivat hakea turvaa **laajennetulta perheeltä, ystäviltä tai naapureilta** ilman sosiaalista häpeää.

Ymmärrettiin: tietyt käytökset tekivät miehestä yksinkertaisesti **kelvottoman perheenisäksi**, riippumatta valtion puuttumisesta.

Vertaa tätä **Eurooppaan ja Pohjois-Amerikkaan** 1900-luvun alussa ja puolivälissä. Maissa kuten Britanniassa, Ranskassa ja Yhdysvalloissa laki tunnusti miehen „**aviolliset oikeudet**” – eufemismi **aviolliselle raiskaukselle**, jota ei tunnustettu rikokseksi monissa läntisissä maissa ennen **1900-luvun loppua tai jopa 2000-luvun alkua**. Britanniassa **aviollinen raiskaus oli laillista vuoteen 1991**. Osissa Yhdysvaltoja **1990-luvulle tai myöhemmäksi**. Nämä lait eivät vain sallineet väkivaltaa – ne kodifioivat sen.

Vaimojen ja lasten ruumiillinen kuritus ei vain siedetty – sitä **avoin rohkaistiin**. Miehillä oli laillinen valta perheisiinsä, ja väkivallan käyttö kurina pidettiin yksityisenä, jopa vastuullisena harjoituksena tästä vallasta. Mies saattoi lyödä vaimoaan „vastapuhelusta”, kieltää häneltä autonomian ja eristää hänet laillisesti ulkomaailmasta. Jos nainen pakeni väkivaltaista miestä, hän vaaransi menettää lapsensa, omaisuutensa ja sosiaalisen asemansa. Tämä ei ole muinais historiaa. Nämä olivat lakeja **toisen maailmansodan aikana ja jälkeen**, samoissa maissa, jotka kriminalisoivat homoseksuaalisuuden, kolonisoivat globaalia etelää ja **kertoivat maailmalle olevansa sivistyksen mittapuu**.

Joten kun nykyiset läntiset kriitikot nostavat LGBTQ+- tai naisten oikeuksia todisteeksi läntisestä moraalisesta ylemmyydestä arabialaisiin tai muslimiyhteiskuntiin nähden, tekopyhyys on häkellyttävää. Ei vain siksi, että tällaiset oikeudet ovat **hiljattain ja kovalla taistelulla voitettu kehitys** itse Lännessä, vaan kehystys pyyhkii pois **olemassa olevat, kulttuurisesti juurtuneet vastuullisuusjärjestelmät**, jotka ovat olleet olemassa ei-läntisissä yhteiskunnissa sukupolvien ajan. Tämän kontekstin pyyhkiminen ei ole sattumaa. Se sallii läntisille voimille ylläpitää sivilisaation johtajuuden illuusiota samalla kun ne jättävät huomiotta **oman historiansa ja vahingot, joita ne ovat aiheuttaneet** kolonisoimilleen yhteiskunnille – usein tuhoten tai syrjäyttäen juuri ne yhteisö rakenteet, jotka kerran tarjosivat suojaa.

Pinkwashing valtionaitona

Israelin „Brand Israel” -kampanja, ulkoministeriön lanseeraama vuonna 2005, mainosti Tel Avivia eksplisiittisesti homoystävällisenä satamana. Tämä ponnistus ei ollut orgaanista ylpeyttä; se oli **valtion propagandaa**. Näyttäessään sateenkaarilippuja ulkomailla Israel **leikkasi rahoitusta paikallisilta LGBTQ+-palveluilta** ja jatkoi palestiinalaisten sortamista miehityksen alla. Israelilaiset queer-ryhmät kuten **Black Laundry (Kvisa Shchora)** protestoivat tätä omimista kieltäytyen antamasta identiteettiänsä käytettävän apartheidin valkopesuun. Kuten Black Laundry -aktivistit sanoivat:

„Et voi juhlia Prideä miehitetyssä maassa. Vapautemme ei voi tulla toisen kansan sorron kustannuksella.”

Samoin palestiinalaiset queer-järjestöt kuten **alQaws** ja **Palestinian Queers for BDS (PQBDS)** ovat pitkään hylänneet pinkwashingin. PQBDS totesi:

„Taistelumme ei ole sisällyttämisestä rasistiseen valtioon, vaan sen purkamisesta.”

Nämä äänet kuullaan harvoin läntisessä valtaviiran keskustelussa, joka mieluummin tokenisoi queeruuden oikeuttaakseen militarismin kuin vahvistaa ihmisiä sen risteyksissä.

Joten kun läntiset äänet pilkkaavat tai tuomitsevat arabialaisia ja muslimiyhteiskuntia niiden LGBTQ+-henkilöiden kohtelusta, se on harvoin solidaarisuutta paikallisten queer-ihmisten kanssa. Useammin se toimii **islamofobisena tropina** – tapana kuvata muslimeja parantumattoman suvaitsemattomina ja itsehallinnon arvoisina. Se on vanha kolonialistinen taktikka progressiiviseen kieleen puettuna.

Queer-vapautus on epätäydellistä ilman oikeudenmukaisuutta Palestiinalle

Kun queer-ihmisille sanotaan, että solidaarisuus Palestiinan kanssa tarkoittaa homofobian puolelle asettumista, meidän on tunnistettava strategia: **kyse ei ole queer-elämien suojelemisesta**. Kyse on **valtiovallan suojelemisesta**.

Väittää, että LGBTQ+-vapautus kuuluu Länsi- ei ole vain väärin – se on vaarallista. Kuten historia osoittaa:

- Homoseksuaalisuutta **ei kriminalisoitu arabialaisissa tai islamilaisissa yhteiskunnissa** ennen kuin eurooppalaiset kolonialistivallat pakottivat lakejaan.
- Kotiväkivalta ja aviollinen raiskaus olivat **laillisesti suojattuja Lännessä** syvälle moderniin aikaan.
- Tänä **queer-palestiinalaisilta evätään turvapaikka Israelissa**, vaikka se markkinoi itseään queer-utopiana.

Järjestelmät, jotka valvovat trans-ihmisiä Yhdysvalloissa, karkottavat queer-turvaa hakevia Britanniassa ja pommittavat sairaaloita Gazassa, ovat kytköksissä toisiinsa. Queer-vapautusta ei voi irrottaa antikolonialistisesta taistelusta. Se ei ole hyväntekeväisyyttä; se on **strategia kollektiiviselle selviytymiselle**.

„Vapautemme on kietoutunut yhteen“, queer-järjestäjät ovat sanoneet pitkään. Ei metaforana, vaan materiaalisen todellisuutena.

Seisoa Palestiinan puolesta ei ole queer-identiteetin ristiriita. Se on sen täyttymys. Olla queer ja antikolonialistinen, queer ja anti-apartheid, queer ja pro-palestiinalainen, ei ole tekopyhyyttä. Se on johdonmukaisuutta.

Todellinen solidaarisuus ei vaadi meitä kieltämään, keitä olemme. Se vaatii meitä **hylkäämään vallanpitäjien kirjoittamat käsikirjoitukset** – ne, jotka tekisivät identiteeteistämme jakautumisen työkaluja. Se vaatii meitä kuuntelemaan queer-palestiinalaisia, tukemaan heidän oikeuttaan olla olemassa kaikessa monimutkaisuudessaan ja taistelemaan heidän rinnallaan maailmasta, jossa kukaan ei ole syrjäytetty, epäinhimillistetty tai riistetty arvoltaan.

Queer-ihmiset eivät ole velkaa uskollisuutta imperiumeille, jotka kriminalisoivat heidät eilen ja tokenisoivat tänään. Meidän ei tarvitse valita identiteettiämme ja periaatteidemme

välillä. Emme ole vallan rekvisiittaa. Olemme ihmisiä. Ja me olemme vapaita – yhdessä.

Viitteet

- Amnesty International. (2022). *Israelin apartheid palestiinalaisia vastaan: Julma dominanssijärjestelmä ja rikos ihmisyyttä vastaan*.
- alQaws for Sexual & Gender Diversity in Palestinian Society. *Työmme*.
- Boswell, J. (1980). *Christianity, Social Tolerance, and Homosexuality*. University of Chicago Press.
- El-Rouayheb, K. (2005). *Before Homosexuality in the Arab-Islamic World, 1500–1800*. University of Chicago Press.
- Human Rights Watch. (2021). *A Threshold Crossed: Israeli Authorities and the Crimes of Apartheid and Persecution*.
- Massad, J. (2002). „Re-Orienting Desire: The Gay International and the Arab World.“ *Public Culture*, 14(2), 361–385.
- Palestinian Queers for BDS. (2010). *Lausunto Pinkwashingista*.
- Pinkwashing Israel. *Mitä on Pinkwashing?*
- Rahman, M. (2014). *Homosexualities, Muslim Cultures and Modernity*. Palgrave Macmillan.
- Royal Pardon for Alan Turing. (2013). *Yhdistyneen kuningaskunnan hallituksen lehdistötiedote*.
- Turing, D. (2015). *Prof: Alan Turing Decoded*. The History Press.
- UNDP. (2021). *Being LGBTI in the Arab Region*.
- Whitaker, B. (2006). *Unspeakable Love: Gay and Lesbian Life in the Middle East*. University of California Press.